

ANNET EN HENK GENIETEN VAN HUN PLEKJE IN STEENWIJK 'Mooiste vereniging van Noord-Nederland'

ANNET EN HENK TEN VEEN.
FOTO WILBERT BIJZITTER

Joyce Smits

Op de gevel naast de voordeur aan de P.C. Hooftstraat 53 is duidelijk waar de liefde van Henk en Annet ten Veen ligt. Met de beschreven tegel van VV Steenwijker Boys dragen zij trots hun passie voor de plaatselijke voetbalvereniging uit.

Henk werd onlangs gehuldigd voor zijn 60-jarig lidmaatschap en vele vrijwilligerstaken. Annet is geen lid, maar zat jaren achter de kassa en deed andere hand- en spandiensten. „Maar”, zegt Annet, „ik ben niet meer zo betrokken als Henk.”

Dat is ook bijna niet te evenaren. Wie gaat op 72-jarige leeftijd voor zijn lol nog iedere maandagochtend de kantine van een voetbalclub schoonmaken? Henk ten Veen. Waarom? „Omdat de Boys de mooiste vereniging van Noord-Nederland is. Het is er altijd gezellig. Het zit hem in de sfeer. De vereniging is van iedereen en iedereen is van de vereniging. Als bij VV Steenwijk en d’Olde Veste de kantine dichtgaat, komen ze allemaal bij ons voor de afterparty.”

„Verenigingen die op bezoek komen, krijgen na afloop in de kantine standaard een schaal met hapjes. Dat deed niemand, nu zie je dat ook bij andere clubs. Als Steenwijkerwold kwam voor de streekderby, werd tijdens de derde helft de grote lange tafel leeg-gemaakt en ging de zeep erover heen. Typisch de Boys. Bij andere verenigingen kan dat niet.”

Tien kinderen

In de rustige wijk zit het echtpaar naast elkaar op de bank in een fraai strak ingerichte maar zeer gezellige woonkamer. Henk: „Wat we hiervoor hadden leek er wel een beetje op, maar zeven jaar geleden wilde ik toch eens vernieuwen. En ik draag mijn steentje bij hoor, aan het huishouden! Even stofzuigen, een stofdoek erover of naar boven om de was te doen. Waarom niet?”

Henk, geboren in Steenwijk en nooit weggeweest, komt uit een gezin van tien kinderen. Inschikken dus, in de Aastraat in Steenwijk West. „We kwamen slaapkamers tekort. We hadden het eerlijk verdeeld, vijf broers bij elkaar en vijf zusters bij elkaar. De oudste zusters hebben de kleinsten een klein beetje opgevoed. Mijn moeder was 44 toen ze voor de laatste keer zwanger was. Ze was een schat van een mens. Iedereen kon blijven eten. Ze is al 36 jaar weg, net als mijn vader. Binnen zes weken tijd waren ze allebei overleden. Dat was best pittig. Met mij meegerekend zijn er nog zes kinderen uit het gezin over. Na mij zijn ze 74, 80, 85, 87 en 89 jaar oud. De oudste van 93 is vorig jaar overleden.”

Annet bevestigt de gastvrijheid van huize Ten Veen. Ook lacht ze: „Henks moeder zei: ‘Ik heb er tien, maar neem er nooit geen tien.’ Veel kinderen, dat was toen zo, maar niet bij ons. Ik kom uit Staphorst en wij waren met z’n drieën. Zo leuk vond ik het niet in Staphorst, ik heb er niet meer te wonen. Ik heb er gewoon niets mee. Waar we nu zitten, is het heerlijk. We wonen er 38 jaar met veel plezier. Het is een leuke, sociale buurt. Als iemand iets nodig heeft, zijn we er voor elkaar.” Henk vult aan: „Het is het mooiste plekje van Steenwijk.”

Travestieten

Toch zijn ze het er ook over eens dat „Steenwijk niet meer is zoals het was”. Volgens Henk wint Meppel eenvoudig de tweestrijd met Steenwijk. „Ga je weleens naar Mokum in Meppel? Prachtig! We gaan altijd bij de travestieten kijken en vinden het schitterend. Ze zeggen weleens: ‘Steenwijk heeft ‘t’. Nou, Steenwijk heeft het helemaal niet. De stad kan nog niet in de schaduw staan van Meppel.”

Annet, 62 jaar en nog werkzaam voor de thuiszorg en een schoonmaakbedrijf, en de gepensioneerde Henk, die in zijn werkzame leven dakdekker was en 28 jaar voor Scania werkte, hebben sinds twee jaar een sloep achter het huis liggen. „Het wordt tijd dat het mooi weer wordt, dan kunnen we weer varen. Nee, niet in de zomer door Giethoorn. Dan zit je boot voor je weet vol schade. Weet je waar het beeld van Albert Mol staat? Dan moet je eens op het bankje daarnaast gaan zitten en kijken hoe toeristen daar varen. Verschrikkelijk. Daar ga ik niet met mijn boot tussen zitten. Mijn zoon wil het weleens, maar het gebeurt niet. Maar de Weerribben, daar blijft het mooi.”

Dan een reisje naar Turkije maar, over een paar maanden. Met het vliegtuig. Annet zucht. „Ik ben geen fan van vliegen. Ik zeg hoera als we opstijgen, ik zeg hoera als we landen en ik zeg nog harder hoera als we weer thuis zijn.”

Nog een paar weekenden en dan zit het voetbalseizoen er weer op. Even een break, al raakt Henk nooit vermoeid van zijn club. „Ik heb al heel wat kampioenschappen meegeemaakt en jeugdelftallen geleid. Ik zat in de commissie van het kerstzaalvoetbaltoernooi en zit nog steeds in de sponsorcommissie. Bij een brand in de kantine is veel weggegaan. Vaantjes, bekers, papieren, alles. Daar heb ik wel een traantje om gelaten. We zaten in twee loodsen, maar het jeugdtoernooi ging door. Ik zei: ‘Dat kan toch wel?’ We namen twee frituurpannen mee en ik haalde patat en frikandellen, die werden gesponsord. Als je het uitlegt, willen mensen je wel helpen.”

Iedere vrijdagavond zit Henk met Klaas Weijdema in de kantine. „Klaas is mien moat. Het is al jaren een traditie. Ik denk dat dat nog wel de mooiste momenten zijn.”

